

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union</i>	
96/C 375/01	Rådets resolution af 29. november 1996 om udarbejdelse af aftaler mellem politi og toldvæsen med henblik på narkotikabekæmpelse	1
96/C 375/02	Rådets resolution af 29. november 1996 om foranstaltninger til bekæmpelse af narkoturismen i Den Europæiske Union	3
96/C 375/03	Konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union	4

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

RÅDETS RESOLUTION

af 29. november 1996

om udarbejdelse af aftaler mellem politi og toldvæsen med henblik på narkotikabekæmpelse

(96/C 375/01)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.1,

som tager i betragtning, at den handlingsplan inden for retlige og indre anliggender, der blev fastlagt af Rådet i november 1993, bl. a. opfordrer til udvikling af alle former for politi- og toldsamarbejde med det fælles formål at opnå større sikkerhed for Unionens borgere,

som tager i betragtning, at det prioriterede arbejdsprogram for 1994, der blev opstillet af Rådet (retlige og indre anliggender) i november 1993, bl. a. lægger vægt på behovet for at skabe større komplementaritet mellem politiets og toldvæsenets aktioner,

som tager i betragtning, at den rapport udarbejdet af ekspertgruppen vedrørende narkotika, som blev vedtaget på Det Europæiske Råd i Madrid den 15. og 16. december 1995, indeholder bestemmelser om samarbejde mellem politi, toldvæsen og andre retshåndhævende myndigheder,

som er overbevist om, at et højt samarbejdsniveau på nationalt plan mellem politi, toldvæsen og i givet fald andre retshåndhævende myndigheder vil kunne bidrage til at gøre bekæmpelsen af ulovlig narkotikahandel i Den Europæiske Union mere effektiv,

som ikke ønsker at anfægte de forskellige love og administrative bestemmelser eller ordninger i medlemsstaterne vedrørende politiets og toldvæsenets rolle i narkotikabekæmpelsen,

som erkender betydningen af en klar definition og udlægning af såvel den rolle som de funktioner, der skal udføres af de retshåndhævende myndigheder inden for narkotikabekæmpelse,

som er klar over, at man bør undgå overlappning af de retshåndhævende myndigheders indsats og gøre bedst mulig brug af deres komplementære ressourcer,

som ønsker at fremme og sikre et højt forbindelses- og samarbejdsniveau mellem de pågældende myndigheder for at gøre narkotikabekæmpelsen mere effektiv,

som ønsker at sikre, at narkotikaproblemet imødegås med den bedst mulige organisationsstruktur,

som noterer sig, at der i nogle af medlemsstaterne allerede består fælles aftaler eller aftalememoranda mellem politi og toldvæsen,

som er klar over de fordele, som sådanne aftaler kan betyde for retshåndhævelsen i forbindelse med narkotikabekæmpelse,

VEDTAGER FØLGENDE RESOLUTION:

1. For at understrege behovet for et snævert samarbejde mellem politi og toldvæsen og for at fastlægge disse myndigheders respektive roller inden for narkotikabekæmpelsen og sætte dem i stand til at samarbejde mere effektivt opfordrer Rådet indtrængende medlemsstaterne til at udarbejde formelle aftaler eller andre ordninger på nationalt plan, som uden at foregribe nationale love eller administrative bestemmelser tager hensyn til de brede retningslinjer i denne resolution.
2. Aftaler eller andre ordninger mellem politi og toldvæsen kan, men behøver ikke nødvendigvis at indeholde bestemmelser vedrørende følgende spørgsmål:

- nøjagtig beskrivelse af og hensyntagen til de to tjenesters respektive kompetence, herunder ansvaret for beslaglæggelse af narkotika og hermed forbundne bevismidler, afhøring og tilbageholdelse af mistænkte, efterforskning og i givet fald retsforfølgelse
 - udveksling af og fælles adgang til relevante efterretninger
 - udveksling af beskrivelser af narkotikahandlernes modus operandi
 - udveksling af oplysninger om anvendelsen af risikoanalyseteknik
 - udveksling af forbindelsesofficerer fra begge myndigheders hovedkvarterer for at skabe gensidig tillid og fortrolighed
 - oprettelse af snævre forbindelsesordninger på lokalt plan
 - pressemeddelelser udarbejdet i fællesskab
- fælles taskforces for politi og toldvæsen, når det er nødvendigt i efterretnings- og/eller efterforskningsøjemed
 - fælles procedurer for politi og toldvæsen i forbindelse med operative spørgsmål, der vedrører begge myndigheder
 - og eventuelt:
 - fælles mobile patruljer for politi og toldvæsen
 - fælles undervisningsprogrammer for politi og toldvæsen
 - politiets og toldvæsenets fælles anvendelse af udstyr.
3. De aftaler eller andre ordninger, der omhandles i denne resolution, kan udvides til også at gælde for andre retshåndhævende myndigheder end politi og toldvæsen.
4. Medlemsstaterne opfordres til inden et år gennem Generalsekretariatet at meddele Rådet de foranstaltninger, de har truffet i medfør af denne resolution.
-

RÅDETS RESOLUTION

af 29. november 1996

om foranstaltninger til bekæmpelse af narkoturismen i Den Europæiske Union

(96/C 375/02)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.1,

som tager i betragtning, at bekæmpelse af narkotikamisbrug og samarbejde herom er spørgsmål af fælles interesse for medlemsstaterne,

som tager i betragtning, at det i den globale handlingsplan for narkotikabekæmpelse, som Det Europæiske Råd vedtog i Madrid den 15. og 16. december 1995, understreges, at der er behov for at gribe ind over for narkoturismen i medlemsstaterne,

som er klar over, at narkoturisme i Den Europæiske Union er et problem, der hele tiden ændrer sig,

som tager hensyn til årsagerne til narkotikamisbrug og behovet for forebyggelse,

som erkender, at narkoturisme kun er et problem i nogle medlemsstater, og at der er stor forskel på, hvor udbredt problemet er i disse medlemsstater,

som ønsker at fremme og sikre en nær forbindelse mellem de pågældende medlemsstater for at fremme en effektiv løsning på problemet,

som ønsker at sikre, at problemet behandles inden for en yderst effektiv struktur,

som noterer sig, at nogle medlemsstater allerede har bilaterale eller multilaterale aftaler om bekæmpelse af narkoturisme,

b) at koordinere deres aktioner og

c) gensidigt at styrke procedurerne for anvendelse af national lovgivning om narkoturisme.

2. Under hensyn til, at der er forskel på, hvor udbredt problemet er i de forskellige medlemsstater, og derfor på, hvilke foranstaltninger der er behov for til at løse det, opfordrer Rådet de berørte medlemsstater til efter behov at

a) forbedre og fremskynde informationsudvekslingen ved at anvende bestående kanaler på centralt, regionalt og lokalt plan eller om nødvendigt ved at oprette nye kanaler. Dette kan eventuelt ske med deltagelse af et centralt kontaksted, der etableres af de retshåndhævende myndigheder for at øge koordineringen i forbindelse med problemet med narkoturisme i de enkelte medlemsstater og holde kontakt med andre medlemsstaters centrale kontaksteder. De enkelte medlemsstaters nationale lovgivning finder anvendelse med henblik herpå

b) udveksle personale og/eller benytte bestående ordninger med forbindelsesofficerer

c) konsultere hinanden med henblik på aktioner på begge sider af grænsen og eventuelt også i transitmedlemsstater

d) gøre overførsel af retsforfølgning i straffesager så fleksibel og effektiv som muligt, således at overførsel kan ske ved en lang række forholdsvis små overtrædelser, når denne procedure findes i en medlemsstat.

VEDTAGER FØLGENDE RESOLUTION:

1. For at løse problemet med narkoturisme mere effektivt i Den Europæiske Union opfordrer Rådet de berørte medlemsstater til

a) at forbedre og fremskynde informationsudvekslingen

3. Rådet opfordrer Europols Narkotikaenhed til i sin årsrapport om narkotikasituationen at være særlig opmærksomme på de mere alvorlige aspekter af narkoturismen som fænomen, så Rådet, når det har modtaget rapporten, om nødvendigt kan ajourføre Den Europæiske Unions undersøgelse om narkoturisme og evalueringen af foranstaltninger til bekæmpelse af narkoturisme.

KONVENTIONEN

om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

FORKLARENDE RAPPORT

(96/C 375/03)

1. HISTORISK BAGGRUND

På mødet den 28. september 1993 i Limelette blev EU-medlemsstaternes justitsministre enige om en erklæring, hvori de fastlagde retningslinjerne for en forbedring af proceduren for udlevering mellem medlemsstaterne. Erklæringen blev vedtaget på samlingen i Rådet (retlige og indre anliggender) den 29. og 30. november 1993.

I denne erklæring fik de tjenester og organer, der er kompetente i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, til opgave at undersøge betingelserne for udlevering med henblik på at gøre dem mere fleksible og at se nærmere på udleveringsprocedurerne med henblik på at forenkle og fremskynde dem, i det omfang det er foreneligt med de grundlæggende principper i medlemsstaternes nationale lovgivning.

Rådet fik forelagt den første situationsrapport på samlingen den 29. og 30. november 1993. Rådet havde derefter på samlingen den 24. marts 1994 en drøftelse af visse principielle spørgsmål om udleveringsbetingelserne.

Endnu en foreløbig rapport blev forelagt Rådet på samlingen den 20. juni 1994. Ved denne lejlighed blev Rådet gjort opmærksom på, at det ville være gavnligt at se nærmere på de mulige proceduremæssige foranstaltninger, der uden at berøre de uomgængelige juridiske eller politiske principper ville gøre det muligt at foretage en betydelig forenkling og fremskyndelse af procedurerne. Rådet besluttede derfor at koncentrere sig om de procedurer, hvor den berørte person giver sit samtykke til udleveringen.

Efter mødet forelagde den belgiske justitsminister et arbejdsdokument om dette spørgsmål. De drøftelser, der har fundet sted under det tyske og det franske formandskab, har taget udgangspunkt i dette dokument.

Efter drøftelserne besluttede Rådet ved en retsakt af 10. marts 1995 (EFT nr. C 78 af 30. 3. 1995, s. 1) at udarbejde denne konvention, som blev undertegnet samme dag af repræsentanterne for Den Europæiske Unions medlemsstaters regeringer, hvorefter Rådet anbefalede medlemsstaterne at vedtage den.

2. KONVENTIONENS PRINCIPPER

Konventionen bygger på følgende kendsgerninger. Det fremgår af statistiske oplysninger, som sideløbende med drøftelserne er indsamlet i medlemsstaterne, vedrørende antallet af udleveringssager og den gennemsnitlige varighed af procedurerne mellem medlemsstaterne (referenceåret er 1992), at i mere end 30 % af de ca. 700 udleveringsbegæring, der blev fremsat i 1992 mellem de daværende medlemsstater, gav den berørte person sit samtykke til udleveringen. Trods samtykket tager behandlingen af sagen ret lang tid (og kan vare op til flere måneder), selv i de tilfælde, hvor den berørte person ikke er eftersøgt eller fængslet i forbindelse med en anden sag i den anmodede stat.

På baggrund af dette forhold mente Rådet, at det ville være ønskeligt at begrænse den tid og den tilbageholdelsesperiode, der er nødvendig med henblik på udlevering i sådanne tilfælde, mest muligt.

Dette ønske svarer generelt til viljen til at forbedre og fremskynde samarbejdet mellem medlemsstaterne for så vidt angår udlevering af personer med henblik på retsforfølgning og fuldbyrdelse af domme.

I tilfælde, hvor personer tilbageholdes udelukkende i udleveringssøjemed med henblik på retsforfølgning i den begærende stat, er dette ønske helt på linje med kravet om overholdelse af de berørte personers menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder. I disse tilfælde formodes den person, der er tilbageholdt med henblik på udlevering, således at være uskyldig. Begrænsningen af den pågældendes frihed skal derfor begrundes nøje. En person, som samtykker i at blive udleveret, bør hurtigst muligt udleveres til den begærende stat for dér at kunne anke tilbageholdelsen.

Endelig opfyldes målet om effektivisering af strafferetten. Så længe den person, som ønskes udleveret, ikke er udleveret til myndighederne i den begærende stat, er proceduren i denne stat lammet eller i det mindste forsinket. Hvis forsinkelsen svarer til den periode,

hvor personen modsætter sig udlevering, overholdes principperne for en rimelig strafferetlig procedure. Hvis den berørte person derimod ikke agter at modsætte sig udlevering, er forsinkelsen ikke berettiget.

På baggrund af alle disse overvejelser besluttede Rådet, at det ville være hensigtsmæssigt at udarbejde en mere passende juridisk ramme, således at udleveringen kan ske hurtigere, når personen samtykker i udleveringen.

Princippet går ud på følgende. Hvis den berørte person giver sit samtykke, og de kompetente myndigheder i den anmodede stat giver deres tilladelse, udleveres personen, uden at der skal indgives en udleveringsbegæring, og uden at den formelle udleveringsprocedure tages i anvendelse, idet proceduren afvikles mellem den kompetente myndighed i den anmodede stat og den myndighed i den begærende stat, som har anmodet om anholdelse og fængsling. Udleveringen finder sted inden for en frist på højst 40 dage regnet fra dagen efter, at den berørte person har givet sit samtykke.

Det bør præciseres, at den kompetente myndighed i den anmodede stat giver sin tilladelse uafhængigt af personens samtykke, idet den pågældende myndighed har frie hænder til at bedømme udleveringens hensigtsmæssighed under hensyn til begæringens indhold samt på baggrund af eventuelle igangværende procedurer vedrørende samme person i den anmodede stat.

Konventionen finder hovedsagelig anvendelse i to situationer. Den første situation er den, hvor der er begæret foreløbig anholdelse og fængsling med henblik på udlevering, og hvor den berørte person, som giver sit samtykke straks ved anholdelsen (eller inden for ti dage efter anholdelsen), ikke er eftersøgt eller tilbageholdt for et andet forhold i den anmodede stat. Dette er den hyppigst forekommende situation, som er omhandlet i artikel 3-11. Den anden situation er den, hvor personen giver sit samtykke efter udløbet af fristen på ti dage, men inden udløbet af fristen på 40 dage som omhandlet i artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, og inden der er indgivet udleveringsbegæring.

Konventionen vil også kunne anvendes i en tredje situation, under forudsætning af at de pågældende medlemsstater fremsætter en erklæring derom i forbindelse med ratificeringen af konventionen. Det drejer sig om den situation, hvor personen giver sit samtykke til udlevering, efter at der er fremsat udleveringsbegæring, uanset om der inden begæringens fremsættelse er anmodet om foreløbig anholdelse og fængsling eller ej.

Konventionen er en fleksibel juridisk ramme, fordi proceduren under alle omstændigheder skal godkendes af den kompetente myndighed i den anmodede stat, som skal tage stilling til dens lovlighed og

hensigtsmæssighed. Der er tale om et instrument, som udgør et juridisk grundlag for et forenklet og fremskyndet samarbejde; men det er vigtigt at lægge vægt på, at effektiviteten i sidste ende i vid udstrækning afhænger af, om de kompetente myndigheder er indstillet på at forbedre samarbejdet om udlevering af personer med henblik på retsforfølgning og fuldbyrdelse af domme.

3. KOMMENTARER TIL ARTIKLERNE

Artikel 1

Generelle bestemmelser

I artikel 1 anføres det, at konventionen skal ses i sammenhæng med den europæiske udleveringskonvention. Formålet med nærværende konvention er at lette anvendelsen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af den europæiske udleveringskonvention og supplere dens bestemmelser, således at de på en mere hensigtsmæssig måde kan dække de tilfælde, hvor personer, som er eftersøgt med henblik på udlevering, giver deres samtykke til udlevering.

Som det anføres i den sidste betragtning i konventionens præambel, betyder denne tilknytning til den europæiske udleveringskonvention, at bestemmelserne i den europæiske udleveringskonvention fortsat gælder i alle spørgsmål, der ikke er behandlet i nærværende konvention. Det gælder især med hensyn til udleveringsbetingelserne.

Det kan udledes af denne generelle bestemmelse, at konventionen ikke ændrer udleveringsreglerne for de medlemsstater, hvis indbyrdes forbindelse er styret af andre instrumenter end den europæiske udleveringskonvention. Det gælder bl. a. Benelux-landene, som har indgået traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager, hvis artikel 19, som omhandler en summarisk udleveringsprocedure, fortsat gælder for disse lande.

For så vidt angår de medlemsstater, hvis forbindelser er styret af den europæiske udleveringskonvention, fastsættes det desuden i artikel 1, stk. 2, i nærværende konvention, at artiklens stk. 1 ikke berører anvendelsen af mere fordelagtige bestemmelser i gældende bi- eller multilaterale aftaler eller ensartet lovgivning mellem visse medlemsstater.

Artikel 2

Forpligtelse til udlevering

Artikel 2 indeholder konventionens grundlæggende princip, som er, at medlemsstaterne er forpligtet til at udlevere personer, der er eftersøgt med henblik på udlevering, hvis disse personer giver deres samtykke

til at blive udleveret efter den forenkede procedure i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, og artikel 6 og 7, og den anmodede stat giver tilladelse dertil i henhold til artikel 5, stk. 2.

Artikel 3

Betingelser for udlevering

Artikel 3 omhandler konventionens centrale formål, som er anvendelse af den forenkede procedure efter foreløbig anholdelse og fængsling. Det anføres, at udgangspunktet for denne forenkede procedure er fremsættelse af en begæring om foreløbig anholdelse og fængsling efter artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention. For de medlemsstater, som deltager i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, vil udgangspunktet også kunne være registrering i Schengen-informationssystemet, i overensstemmelse med artikel 95 i sidstnævnte konvention.

Artikel 3, stk. 2, omhandler konsekvenserne af anvendelse af den forenkede procedure med hensyn til udlevering: det er således ikke længere nødvendigt med en udleveringsbegæring og dokumenter som krævet i artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention. Udleveringen finder sted på grundlag af oplysningerne i begæringen om foreløbig anholdelse og fængsling som omhandlet i artikel 4 i nærværende konvention.

Artikel 4

Oplysninger, der skal meddeles

I artikel 4 præciseres det, hvilke oplysninger der skal meddeles, for at den forenkede procedure kan anvendes.

Meddelelsen vedrører underretning både af den anholdte person, således at denne får et grundlag for eventuelt samtykke til udlevering, og af den kompetente myndighed i den anmodede stat ved at give denne de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan behandle spørgsmålet om tilladelse til udlevering.

De krævede oplysninger svarer til dem, der er nødvendige for registrering af en person i Schengen-informationssystemet. Hertil kommer oplysninger om den eftersøgte persons identitet.

Disse oplysninger skulle i princippet være tilstrækkelige til, at den kompetente myndighed i den anmodede stat kan træffe afgørelse om udlevering af personen. Oplysningerne indeholder alle de elementer, som er nødvendige for, at der kan foretages en passende undersøgelse af spørgsmålet om tilladelse til udlevering med hensyn til både personen og selve forbrydelsen.

I artikel 4, stk. 2, gives der dog mulighed for at fravige stk. 1 og begære supplerende oplysninger, hvis de givne oplysninger ikke er tilstrækkelige til, at den kompetente myndighed i den anmodede stat kan give tilladelse til udlevering. Det er ikke nærmere angivet, hvilken type oplysninger der er tale om, men dette er overladt til den enkelte stats vurdering. Denne fravigelse kan dog på ingen måde berøre artikel 3, stk. 2, ifølge hvilken der i forbindelse med forenklet procedure ikke kan kræves fremlæggelse af dokumenter, som krævet i artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 5

Samtykke og tilladelse

Artikel 5 omhandler måden, hvorpå der gives samtykke og tilladelse i henhold til artikel 2. Den berørte persons samtykke skal gives efter bestemmelserne i artikel 6 og 7. Den kompetente myndighed i den anmodede stat giver tilladelse efter statens nationale procedurer.

Artikel 6

Underretning af den pågældende

Ifølge artikel 6 skal staten oplyse personer, som er anholdt med henblik på udlevering, om den foreliggende begæring og om muligheden for at give samtykke til at blive udleveret efter den forenkede procedure. Disse oplysninger skal gives af den kompetente myndighed, dvs. den myndighed, som har ansvaret for tilbageholdelsen. Oplysningerne skal gives, så snart tilbageholdelsen finder sted og i henhold til statens nationale lovgivning.

Artikel 7

Indhentelse af samtykke

Artikel 7 omhandler den måde, hvorpå samtykket gives. Den vedrører også afkald på anvendelse af specialitetsreglen, hvis det i henhold til den anmodede stats lovgivning er muligt at give afkald, uanset om der gives samtykke til udlevering, i overensstemmelse med artikel 9, litra b).

Konventionen præciserer ikke, hvornår den berørte persons samtykke skal indhentes. Når proceduren er iværksat i kraft af den foreløbige anholdelse eller fængsling i henhold til artikel 4, skal den berørte person ifølge artikel 6, som omhandler underretning af personen ved anholdelsen, og ifølge artikel 8, som omhandler meddelelse om samtykke senest ti dage efter den foreløbige anholdelse eller fængsling, kunne

give samtykke straks efter den foreløbige anholdelse eller fængsling.

Samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) gives over for de kompetente retsmyndigheder i den anmodede stat. Disse myndigheder kan være en dommer, en domstol eller en embedsmand fra anklagemyndigheden, afhængigt af den anmodede stats lovgivning. Ifølge artikel 15 skal medlemsstaterne ved deponeringen af deres ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument oplyse, hvilke myndigheder der er kompetente.

De nærmere regler for indhentning af samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) fastsættes i medlemsstaternes respektive lovgivninger for deres eget vedkommende. I artikel 7, stk. 2, pålægges det dog medlemsstaterne at vedtage de nødvendige foranstaltninger for, at samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf (frivilligt samtykke efter orientering). Med henblik herpå har den berørte person ret til at lade sig rådgive.

Ifølge denne bestemmelse skal den berørte person have fuldt kendskab til følgerne af sit samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen).

For så vidt angår følgerne af samtykke skal der oplyses om, at der gives afkald på garantierne i forbindelse med den normale procedure, samtykkets eventuelle uigenkaldelighed i overensstemmelse med artikel 7, stk. 4, de eventuelle følger for specialitetsreglen og muligheden for at blive retsforfulgt for andre forhold end dem, der er årsag til udleveringsproceduren, i overensstemmelse med artikel 9, litra a).

For så vidt angår afkald på anvendelse af specialitetsreglen, skal der oplyses om selve specialitetsreglen, følgerne af et sådant afkald og om afkaldets eventuelle uigenkaldelighed.

Denne bestemmelse indebærer desuden, at indhentningen af samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) skal foregå på en sådan måde, at der er mulighed for senere at kontrollere, at samtykket er givet frivilligt og bevidst. Derfor fastsættes det i artikel 7, stk. 3, at samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) skal føres til protokols. De nærmere regler for udarbejdelse af protokollen fastsættes i de nationale lovgivninger.

I artikel 7, stk. 4, fastsættes det, at samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) ikke kan tilbagekaldes. For at tage hensyn til de eksisterende retsforhold i visse medlemsstater gives der dog i samme stykke mulighed for, at medlemsstaterne kan tage forbehold og meddele, at samtykke (og i givet fald afkald på anvendelse af specialitetsreglen) kan tilbagekaldes i henhold til de nationale regler.

For at undgå, at tilbagekaldelsen af samtykket i så fald berører gennemførelsen af udleveringsproceduren, fastsættes det i artikel 7, stk. 4, at den periode, der forløber mellem meddelelsen om samtykke og meddelelsen om dets tilbagekaldelse, ikke medregnes ved fastlæggelsen af de i artikel 16, stk. 4, i den europæiske udleveringskonvention fastsatte frister på 18 og 40 dage. Dette betyder, at den begærende stat, hvis en person tilbagekalder sit samtykke, råder over lige så mange dage til at indgive en udleveringsbegæring, som den havde, da personen gav sit samtykke til udlevering, og hvor den afbrød udarbejdelsen af de dokumenter, der kræves i henhold til artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 8

Meddelelse om samtykke

Ifølge artikel 8 skal den anmodede stat omgående meddele den pågældendes samtykke til den begærende stat. Denne omgående meddelelse er af afgørende betydning for at sikre gennemførelsen af den forenklede procedure, når udgangspunktet er foreløbig anholdelse eller fængsling af den pågældende i henhold til artikel 4 ff. Meddelelsen giver den begærende stat mulighed for at afbryde udarbejdelsen af de dokumenter, der kræves i forbindelse med en udleveringsbegæring i henhold til artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention.

For at der eventuelt kan indgives en udleveringsbegæring i overensstemmelse med artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention inden for den i artikel 16 i samme konvention fastsatte frist, pålægges det i artikel 8 i nærværende konvention den anmodede stat senest inden ti dage efter den foreløbige anholdelse eller fængsling at meddele den begærende stat, om den pågældende har givet sit samtykke til udlevering eller ej. Formålet med denne frist er ikke at forhindre den pågældende i på et senere tidspunkt at give sit samtykke, men at hindre, at usikkerheden om den pågældendes samtykke vil kunne berøre gennemførelsen af udleveringsproceduren på grund af de frister, der er fastsat i artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention.

Ud fra samme ønske om hurtig behandling fastsættes det i artikel 8, stk. 2, at meddelelsen om samtykke skal foretages direkte mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Ved kompetente myndigheder forstås ikke de myndigheder, som er kompetente til indhentning af samtykket, men derimod de myndigheder, som er kompetente med hensyn til den forenklede udleveringsprocedure, og som i henhold til artikel 15 er udpeget af medlemsstaterne i forbindelse med deponeringen af disses ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

Artikel 9

Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

På grund af de betydelige forskelle, der består mellem medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de følger, som personens samtykke til udlevering har for den begærende stats mulighed for at gennemføre retsforfølgning af den pågældende for andre handlinger end dem, begæringen omhandler, indeholder konventionen ingen bindende bestemmelser desangående. Artikel 9 vedrører dette spørgsmål og imødekommer ønsket om gensidig underretning. Det fastsættes i artikel 9, at enhver medlemsstat kan erklære, at specialitetsreglen i artikel 14 i den europæiske udleveringskonvention ikke finder anvendelse, når den forenklede procedure benyttes.

For at tage hensyn til forskellene mellem retssystemerne er der mulighed for to erklæringer. I den ene erklæres det, at specialitetsreglen ikke finder anvendelse, når den pågældende samtykker til udlevering, idet samtykke er ensbetydende med afkald på anvendelse af specialitetsreglen, som det er tilfældet i Benelux-landene. Ifølge den anden erklæring finder specialitetsreglen ikke anvendelse, når den person, som har givet samtykke til udlevering, desuden udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 10

Meddelelse af afgørelsen om udlevering

Ifølge artikel 10 skal alle oplysninger om den forenklede procedure meddeles direkte mellem den kompetente myndighed i den anmodede stat, der er udpeget af medlemsstaten i forbindelse med deponeringen af dens ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument i overensstemmelse med artikel 15, og den myndighed i den begærende stat, som har anmodet om foreløbig anholdelse og fængsling. Formålet med bestemmelsen er at forenkle og fremskynde proceduren, således at oplysningerne udveksles mellem de myndigheder, der er direkte berørt af proceduren, og at afgørelserne i forbindelse med anvendelsen af den forenklede procedure træffes af disse myndigheder

uden medvirken af andre administrative myndigheder.

Ifølge artikel 10, stk. 2, skal afgørelsen om udlevering, som den kompetente myndighed i den anmodede stat har truffet, meddeles senest 20 dage efter den dato, hvor den pågældende har givet sit samtykke. Dette er selvfølgelig den maksimale frist, og det er ønskeligt, at den henholdsvis positive eller negative afgørelse, alt efter om der ikke synes at være nogen hindring for udleveringen, eller om der er en alvorlig hindring for udleveringen, meddeles så hurtigt som muligt, efter at den pågældende har givet sit samtykke.

Hvis den kompetente myndighed i den anmodede stat nægter udlevering efter den forenklede procedure, har den begærende stat under alle omstændigheder i kraft af samspillet mellem de to frister i artikel 8, stk. 1, og artikel 10, stk. 2, stadig en frist på mindst ti dage, inden fristen på 40 dage for foreløbig anholdelse og fængsling i henhold til artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention udløber, hvor den kan indgive udleveringsbegæring i medfør af artikel 12 i den europæiske udleveringskonvention.

Artikel 11

Frist for udlevering

Ifølge artikel 11 skal udleveringen finde sted senest 20 dage efter, at afgørelsen om udlevering blev meddelt. Der er også her tale om en maksimal frist, og udlevering kan selvfølgelig finde sted, så snart den kompetente myndighed i den anmodede stat har truffet afgørelse derom, hvis det er praktisk muligt på dette tidspunkt. Dette bør især være tilfældet, når der er tale om udlevering mellem nabolande.

Ifølge artikel 11, stk. 2, skal den pågældende løslades, hvis vedkommende ikke er blevet udleveret til den begærende stat inden den i stk. 1 fastsatte frist. Kan den pågældende på grund af force majeure ikke udleveres inden for den fastsatte frist, giver stk. 3 dog mulighed for at overskride denne frist. Underretter den kompetente myndighed, som er berørt af force majeure, den kompetente myndighed i den anden stat inden for fristen på 20 dage, kan de to myndigheder aftale en ny dato for udleveringen. Den pågældende løslades, hvis udlevering til den begærende stat ikke har fundet sted inden 20 dage fra denne dato.

Ved anvendelsen af denne bestemmelse bør begrebet force majeure fortolkes strengt og i overensstemmelse med den internationale strafferets fortolkning af udtrykket. Der er tale om en situation, som ikke har kunnet forudses, og som ikke har kunnet afværges

(f. eks. et trafikuheld, en strejke, som forhindrer anvendelse af det planlagte transportmiddel, samt manglende mulighed for at benytte andre transportmidler, alvorlig sygdom hos den person, der skal udleveres, og som nødvendiggør øjeblikkelig hospitalsindlæggelse). I øvrigt skal den nye dato for udlevering ligge så tæt som muligt på den dato, hvor den oprindelige frist for udlevering udløb.

Ifølge artikel 11, stk. 4, finder stk. 1, 2 og 3 ikke anvendelse, hvis den pågældende retsforfølges i den begærende stat for et andet forhold eller skal afsone en straf for en anden handling, og den pågældende stat ønsker at anvende artikel 19 i den europæiske udleveringskonvention om udsat eller betinget udlevering. I så fald er det bestemmelserne i den europæiske udleveringskonvention, der finder anvendelse.

Artikel 12

Samtykke givet efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist eller under andre omstændigheder

Medens artikel 3-11 først og fremmest omhandler tilfælde, hvor personen giver sit samtykke til udlevering efter foreløbig anholdelse eller fængsling, omhandler artikel 12 de retlige foranstaltninger, der skal anvendes, hvis den pågældende giver sit samtykke under andre betingelser end dem, der er fastsat i disse artikler og især efter udløbet af fristen på ti dage i artikel 8, stk. 1.

Der bør skelnes mellem to situationer i sidstnævnte tilfælde. Den første er den situation, hvor den pågældende giver sit samtykke efter udløbet af den første frist på ti dage, men inden udløbet af fristen på 40 dage som omhandlet i artikel 16 i den europæiske udleveringskonvention, og inden den begærende stat har indgivet en formel udleveringsbegæring. Den anden situation er den, hvor den pågældende giver sit samtykke, efter at den begærende stat har indgivet udleveringsbegæring, uanset om der er anmodet om foreløbig anholdelse og fængsling forud herfor.

I førstnævnte tilfælde fastsættes det i artikel 12, stk. 1, at den anmodede stat skal iværksætte den forenklede procedure som fastsat i konventionen. Er der ikke givet samtykke inden udløbet af den første frist på ti dage, skal den begærende stat naturligvis forbedre begæringen om udlevering uden at afvente, at den pågældende eventuelt på et senere tidspunkt giver sit samtykke, for at sikre, at begæringen kan indgives inden for den maksimale frist på 40 dage.

For så vidt angår det andet tilfælde er anvendelse af den forenklede procedure valgfri, og medlemsstaterne skal i forbindelse med ratificeringen erklære, om de agter at anvende den forenklede procedure og på hvilke betingelser.

Artikel 13

Videreudlevering til en anden medlemsstat

Artikel 13 falder i tråd med artikel 9, ifølge hvilken der kan gives afkald på anvendelse af specialitetsreglen, og den angiver følgerne af denne mulighed for betingelserne for videreudlevering til en anden medlemsstat. Reglen er, at hvis den pågældende i henhold til artikel 9 ikke længere nyder godt af specialitetsreglen efter udlevering til den begærende stat, er den anmodede stats samtykke uanset artikel 15 i den europæiske udleveringskonvention ikke længere nødvendigt for, at der kan ske videreudlevering til en anden medlemsstat.

Denne regel begrundes med, at anvendes specialitetsreglen ikke, kan den begærende stat gennemføre strafretlige procedurer (og som følge heraf, i kraft af udleveringen, medvirke ved procedurerne i andre stater) for alle andre forhold end det, som er årsag til udleveringen.

Det skal dog bemærkes, at konventionen ikke løser spørgsmålet om videreudlevering af personen til en stat, som har tiltrådt den europæiske udleveringskonvention, men som ikke er medlem af Den Europæiske Union.

Artikel 14

Transit

Artikel 14, som er en logisk følge af den forenkling, der er indført ved artikel 3 og 4, forenkler betingelserne for transit i forhold til betingelserne i artikel 21 i den europæiske udleveringskonvention.

Uanset artikel 21, stk. 3, i den europæiske udleveringskonvention kan ansøgningen om transit fremsendes i en hvilken som helst skriftlig form (f. eks. telefax eller e-mail), og transitstatens afgørelse kan meddeles på samme måde. Den skal ikke ledsages af de dokumenter, som er omhandlet i artikel 12, stk. 2, i den europæiske udleveringskonvention, men kun af dem, der er omhandlet i artikel 4 i nærværende konvention. Transitstaten skal betragte disse oplysninger som tilstrækkelige til, at der kan træffes de nødvendige forholdsregler til transitrejsens gennemførelse.

Artikel 15

Kompetente myndigheder

Ifølge artikel 15 skal medlemsstaterne ved ratificeringen oplyse, hvilke myndigheder der er kompetente med hensyn til anvendelse af proceduren i henhold til konventionen, og især hvilke myndigheder der er

ansvarlige for proceduren og skal give tilladelse til udlevering efter den forenklede procedure, hvilke myndigheder der skal modtage den pågældendes samtykke til udlevering, og hvilke myndigheder der er kompetente til at tillade en udleveret persons transit efter denne procedure.

Ønsket om at fremskynde og effektivisere processen tilskynder til som ansvarlige myndigheder at udpege de myndigheder, som konkret er ansvarlige for retsforfølgningen i den enkelte medlemsstat, for at undgå indblanding af myndigheder, hvis medvirken ikke er påkrævet for gennemførelsen af proceduren.

Artikel 16

Ikrafttræden

Artikel 16 omhandler konventionens ikrafttræden i overensstemmelse med de regler, som Rådet for Den Europæiske Union har fastsat. Konventionen træder i kraft 90 dage efter, at den sidste medlemsstat har deponeret sit ratifikationsinstrument.

For at konventionen kan finde anvendelse snarest muligt i forbindelserne mellem de mest interesserede medlemsstater, kan hver enkelt medlemsstat dog, som det er tilfældet i de konventioner om retligt samarbejde, der tidligere er indgået mellem medlemsstaterne, ifølge artikel 16, stk. 3, samtidig med ratificeringen eller på et hvilket som helst andet tidspunkt fremsætte en erklæring, ifølge hvilken konventionens

ikrafttræden fremskyndes over for de andre medlemsstater, som har fremsat den samme erklæring. Erklæringen træder i kraft 90 dage efter deponeringen.

Artikel 17

Tiltrædelse

Ifølge artikel 17 er konventionen åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union, og artiklen omhandler de nærmere bestemmelser for tiltrædelse.

Hvis konventionen allerede er trådt i kraft, når den nye medlemsstat tiltræder, træder den i kraft over for den nye medlemsstat 90 dage efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet. Hvis konventionen endnu ikke er trådt i kraft 90 dage efter den nye stats tiltrædelse, træder den i kraft over for denne på det tidspunkt, der er fastsat i artikel 16, stk. 2. I så fald kan den tiltrædende stat også fremskynde anvendelsen i kraft af en erklæring efter artikel 16, stk. 3.

Det skal bemærkes, at hvis en stat bliver medlem af Den Europæiske Union inden konventionens ikrafttræden, og staten ikke ratificerer konventionen, træder konventionen alligevel i kraft, når alle de stater, der var medlemmer, da den blev undertegnet, har deponeret deres ratifikationsinstrument, jf. artikel 16, stk. 2.